

Arrest

nr. 118 065 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BELDÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K. A., A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Bangladesh

geboren te (...) op (...)

Adres : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.06.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. A., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.05.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder haalt hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker voert ter adstruering van het middel aan wat volgt:

"1.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het medisch verslag dat aan de DVZ dd. 17.05 werd overgemaakt. (stuk 5)

Mbt. tot de hepatitis C stelt dit attest duidelijk dat de aandoening aan de behandelingen tot nog toe 'ontsnapte' en dat er na 6 maanden een herval werd vastgesteld.

Volledig in tegenstelling tot dit verslag stelt de arts adviseur dat aangaande de hepatitis C dient. gesteld te worden dat deze afdoende behandeld werd.

In de mate dus dat geoordeeld wordt dat de DVZ met het recente verslag dd. 17.05 diende rekening te houden, kan gesteld worden dat de administratieve overheid een manifest foute appreciatie maakt van de haar overgemaakte stukken. (cfr. CCE n° 22.227 dd, 29.01.2009)

Minstens dient gesteld te worden dat aan verzoeker geen realistische mogelijkheid werd geboden om zijn medisch dossier te actualiseren en dat de administratieve overheid zelf verhinderd heeft om verzoeker zijn rechten te laten uitoefenen.

Bij beslissing van de DVZ dd. 27.07.2012 werd het verzoek tot medische regularisatie immers een eerste keer ongegrond verklaard.

Vanaf dat ogenblik wordt het onderzoek bij de DVZ afgesloten en heeft het voor verzoeker geen nut meer de DVZ actuele medische informatie over te maken

Dd. 08.05. werd vanwege de DVZ aan de raadsman van verzoeker een schrijven gericht met de mededeling dat de weigeringsbeslissing dd. 27.07.2012 werd ingetrokken en dat het onderzoek naar zijn medische toestand bijgevolg heropend werd. (stuk 5)

Onmiddellijk na ontvangst van dit; schrijven enkele dagen later, werd verzoeker door zijn raadsman van het intrekken van de weigeringsbeslissing op de hoogte gesteld en maakte hij zijn raadsman een recent medisch attest over.

Het attest, met de bijkomende medische informatie, werd door de raadsman van verzoeker. dd. 17.05 (op datum dus van de bestreden beslissing) naar de DVZ gefaxt. (stuk 5)

Verzoeker heeft gehandeld zo snel als kon: eerst diende de toenmalige raadsman van verzoeker hem te contacteren verzoeker diende op zoek te gaan naar een recent medisch attest, diende nadien opnieuw zijn raadsman te contacteren die op zijn beurt de DVZ dient aan te schrijven, etc.

Door echter het dossier slechts 9 dagen (?) te heropenen maakt de overheid het praktisch onmogelijk het medisch dossier met actuele informatie aan te vullen en maakt zij het voor de rechtsonderhorige onmogelijk haar rechten te effectueren.

Dit is in casu des te meer problematisch nu de arts-adviseur blijkbaar net uit het gebrek aan recente medische informatie, de genezing van de aandoening gaat afleiden. (vb. wat betreft de hepatitis)

Deze handelswijze maakt uiteraard een schending uit van het beginsel van behoorlijk bestuur. Het uitoefenen van de rechten die verzoeker heeft ok. art. 9ter wordt in casu door het bestuur belemmerd.

3.

Deze handelswijze constitueert in hoofdte van verzoeker bovendien een situatie van overmacht om zijn dossier te actualiseren en zodoende blijkt te geven van een ernstige actuele medische toestand in de zin van artikel 9ter Vw.

4.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt (eigen onderlijning):

- Verwijzend naar een aanvraag tot terugbetaling, met bijlage van labo, met de medicamenten Pegasys en Copegus dd. 21.09.2011 van de hand van Dr. Van Gossum. Het betreft een hepatitis C met genotype 3 waarvoor de behandelingsduur 24 weken bedraagt.

Uit het medisch dossier blijkt dat de aangehaalde diabetes type 2 en de depressie geen aandoeningen zijn met een direct levensbedreigend karakter. De hepatitis C werd afdoende behandeld de behandelingstermijn is voorbij. "

De Dienst Vreemdelingenzaken schiet ook hier tekort in haar materiele motiveringsplicht.

Meer bepaald gaat men in deze uit van onjuiste feitelijke gegevens en bijgevolg komt men op onredelijke wijze tot het besluit dat verzoeker's aandoeningen niet langer levensbedreigend zouden zijn.

De arts-adviseur leidt immers uit een terugbetalingsaanvraag dd. 21.09.2011, waarin vermeld wordt dat een bepaalde behandeling tegen hepatitis C, 24 weken geduurd heeft (of zal duren), onterecht af, dat na deze behandelingstermijn de hepatitis C ook effectief verdwenen is (of zal zijn).

De arts-adviseur begeeft zich in zijn verslag dan ook volledig in hypothese.

Om te kunnen besluiten dat de Hepatitis C voldoende behandeld werd, had minstens een medisch verslag voorhanden moeten zijn waarin de toestand van verzoeker werd vastgesteld na de behandelingstermijn van 24 weken.

De arts-adviseur gaat er van uit dat uit het aflopen van een behandelingstermijn, een genezing van de ziekte kan worden afgeleid of toch minstens dat de ziekte door deze behandeling 'afdoende behandeld' werd. Dit blijkt echter nergens uit.

Behoorlijk bestuur vereist een gefundeerde motivering van beslissingen teneinde willekeur te vermijden. (ter info: Verzoeker lijdt tot op de dag vandaag aan hepatitis C, zoals nog gebleken is in 2012 - stuk 5)

5.

In de motivering gaat het advies van de arts, door een afweging te maken adhv het al dan niet 'levensbedreigend' karakter van de aandoening 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte', uit, van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RW, 93.870, 18 december 2012/ RW, 92.258, 27 november 2012/ RW, 92.661, 28 november 2012)

Het Hof stelt immers dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken, als er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is.

De behandelingsmogelijkheden in het thuisland worden echter in de bestreden beslissing niet geëvalueerd.

Zo vermelden de medische attesten als noodzakelijke medicatie Pegasys, Copegus (medisch attest dd. 11.10.2011) en met Metformine 850, Dadril, Lthroxne 50, Redomex (medisch attest dd. 28.02.2013 - stuk 5)

Het verslag van de art-adviseur gaat niet na of deze medicatie voorhanden is in Bangladesh.

*Het medisch attest dd. 28.02.2013 (stuk 5) vermeldt als noodzakelijke behandeling Bitherapie en maakt melding van een nieuwe behandeling die binnenkort beschikbaar wordt.
Het verslag van de arts-adviseur gaat niet na of de behandeling voorhanden is in Bangladesh.”*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In zijn advies van 17 mei 2013 stelde de arts-adviseur wat volgt:

“Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 11.10.2011 van de hand van Dr. F. V., waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan diabetes type 2, depressie, en hepatitis C die werd behandeld met Pegasus en Copegus.*

- *Verwijzend naar haar aanvraag tot terugbetaling, met bijlage van labo, van de medicamenten Pegasys en Copegus d.d. 21.09.2011 van de hand van dr. V. G.. Het betreft een hepatitis C met genotype 3 waarvoor de behandelingsduur 24 weken bedraagt.*
- *Verwijzend naar een medisch attest d.d. 17.12.2012 met naam van arts onleesbaar, waaruit blijkt dat betrokkene behandeld wordt voor hepatitis C.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14.11.2012 van de hand van Dr. F. H. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan diabetes type 2, hypothyroïdie en hepatitis C.*
- *Verwijzend naar het medisch attest van de hand van Dr. N.M., waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hypothyroïdie.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Aangaande de hepatitis C dient gesteld dat deze afdoende behandeld werd. Aangaande de diabetes geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Aangaande de hypothyroïdie dient gesteld dat de lichte graad hiervan geen behandeling noodzaakt.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.5. Verzoeker voelt zich voornamelijk gegriefd omwille van het feit dat er geen rekening werd gehouden met het standaard medisch getuigschrift dat hij op 17 mei 2013 aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft overgemaakt.

Zoals verzoeker en de verwerende partij aanhalen en zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dateert de oorspronkelijke beslissing die verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard van 27 juli 2012 en werd deze aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2013. Op 3 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om voormelde beslissing in te trekken. De raadsman van verzoeker werd hiervan op 8 mei 2013 in kennis gesteld. Op 17 mei 2013 werd de nieuwe, thans bestreden beslissing genomen. Diezelfde dag stelt verzoeker een nieuw standaard medisch getuigschrift te hebben overgemaakt. Echter toont hij daarmee geenszins aan dat de verwerende partij kennis had of moest hebben op het ogenblik dat zij de nieuwe beslissing nam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het tegendeel niet. In die optiek kan de verwerende partij niet worden verweten onzorgvuldig te hebben gehandeld nu niet is aannemelijk gemaakt dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met alle op dat ogenblik voorhanden zijnde stukken. De Raad dient zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) en dient bijgevolg deze stukken die niet ten nuttigen tijde voorlagen buiten beschouwing te laten.

De Raad stelt verder vast dat uit de brief van 8 mei 2013 waarin de raadsman van verzoeker op de hoogte wordt gebracht van de intrekking, op 3 mei 2013, van de beslissing van 27 juli 2012, in weerwil van wat verzoeker beweert, geenszins blijkt *“dat het onderzoek naar zijn medische toestand bijgevolg heropend werd”* in die zin dat aan verzoeker de gelegenheid zou zijn geboden om zijn dossier te

actualiseren. In casu blijkt niet dat verzoeker door de verwerende partij werd uitgenodigd om zijn dossier te actualiseren. De brief stelt louter:

“Refererend naar het verzoekschrift tot nietigverklaring dat u op 15/03/2013 heeft neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissing dd. 27/07/2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vr.W. ongegrond werd verklaard in te trekken.”

Bovendien toont verzoeker niet aan op grond van welke rechtsregel de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht zou zijn om, wanneer hij een beslissing intrekt, aan de aanvrager een termijn toe te staan om bijkomende stukken te voegen aan het dossier. Een intrekking kan immers ook om louter formele redenen gebeuren en noopt niet noodzakelijk tot een nieuw onderzoek van het dossier vanuit medisch perspectief.

2.6. Verder valt niet in te zien waarom verzoeker *in casu* niet de mogelijkheid zou hebben gehad om bijkomende stukken te voegen indien hij dat nodig achtte voor het onderzoek van zijn aanvraag: de Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het op 17 mei 2013 overgemaakte attest dateert van 28 februari 2013, zodat zijn argumentatie dat 9 dagen te kort zijn om zijn medisch dossier te actualiseren omdat hij *“op zoek [diende] te gaan naar een recent medisch attest”* feitelijke grondslag mist. Gelet op wat voorafgaat, en gelet op de huidige communicatiemogelijkheden, kan verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat een termijn van negen dagen niet realistisch was om zijn dossier te actualiseren indien hij dat nodig achtte. Overmacht in zijn hoofd is dan ook geenszins aangetoond.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat het problematisch is dat met het medisch attest van 17 mei 2013 geen rekening werd gehouden omdat de arts-adviseur *“net uit het gebrek aan recente medische informatie, de genezing van de aandoening gaat afleiden”*, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze bewering feitelijke grondslag mist, nu de arts-adviseur met betrekking tot de hepatitis C op basis van de voorliggende medische attesten heeft geoordeeld dat deze aandoening werd behandeld.

Uit de terugbetalingsaanvraag voor medicatie, op 21 september 2011 ingevuld door dr. V.G., gastro-enteroloog, blijkt dat verzoeker lijdt aan hepatitis C genotype 3, waarvoor een medicamenteuze behandeling van 24 weken wordt voorgeschreven. Verzoeker mag dan wel betogen dat de verwerende partij, door hieruit af te leiden dat de hepatitis C aandoening behandeld werd en de behandelingspartij voorbij is, uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens, en dat minstens een medisch verslag voorhanden had moeten zijn waarin de toestand van verzoeker werd vastgesteld na de behandelingstermijn van 24 weken, maar hij toont niet aan dat de arts-adviseur, op het ogenblik dat het advies werd opgesteld kennis had van enig attest waaruit zou blijken dat in weersprek van de behandelingstermijn vooropgesteld in het voormelde stuk van 21 september 2011, de ziekte nog niet aandoening behandeld zou zijn. Bij gebrek aan een tegenindicatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon de arts-adviseur dan ook op grond van de feitelijke gegevens waarover hij beschikte op een redelijke wijze tot de vaststelling komen dat verzoeker aandoening werd behandeld voor hepatitis C. Zoals reeds eerder, sub 2.5 gesteld, toonde verzoeker niet aan dat de arts-adviseur, of bij uitbreiding de verwerende partij, kennis had of moest hebben van het attest dat op 17 mei 2013 werd overgemaakt op het ogenblik dat het advies een de bestreden beslissing werden genomen, diezelfde dag. De Raad kan dat nieuwe attest dan ook niet meenemen in zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Hij zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen waarvan niet is aangetoond dat zij ter kennis waren van de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.8. Ten slotte voert verzoeker aan dat in het advies van de arts uitgegaan wordt van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in zijn advies vaststelde dat de hepatitis C aandoening werd behandeld, dat voor diabetes de behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit een dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat er geen aanwijzingen zijn dat dit *in casu* niet zou volstaan, en dat de lichte graad van de hypothyroïdie geen behandeling noodzaakt. De arts-adviseur is dus wel degelijk ingegaan op de behandelingen van de verschillende aandoeningen van verzoeker, maar stelde vast dat deze al afgelopen waren of niet noodzakelijk waren, zodat hij niet verder behoefde te motiveren omtrent de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en op basis van deze vaststellingen alleen al in

redelijkheid kon besluiten dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn, in strijd met de stukken van het administratief dossier of met de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Verzoekers kritiek gericht op het motief dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, moet derhalve worden aangemerkt als kritiek op een overtollig motief, zodat het desgevallend gegrond bevinden ervan niet kan leiden tot een andere beslissing. Verzoeker heeft dus geen belang bij deze kritiek.

2.9. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS